

Charles Robert Darwin.

De telegraaf meldt den dood van een der beroemdste wetenschappelijke mannen van onzen tijd. Professor Charles Robert Darwin is gisteren te Londen gestorven. Als geen ander, heeft hij den stempel zijner richting op zijn tijd gedrukt en verbazend is het te zien, in welk een aantal takken van wetenschap hij door zijn diepingrijpende en veelomvattende ontdekkingen een wijziging gebracht heeft.

Hij was de kleinzoon van den beroemden dokter en dichter Erasmus Darwin en werd op den 12den Februari 1809 in Shrewsbury geboren. Na eene grondige voorbereiding bezocht hij de hoogeschoolen van Edinburg en Cambridge, aan welke laatste hij promoveerde. In het najaar van 1831 nam hij als natuurkundige aan de expeditie van den kapitein Fitzroy deel en keerde in het najaar van 1836 weder naar Engeland terug. De buitengewoon belangrijke vruchten van deze reis, welke Darwin in een villa in Kent verder uitwerkte, verschenen ten eerste in het met behulp van Owens uitgegeven werk: "*Zoology of the voyage of H. M. Ship Beagle*," dan in het door Darwin alleen bewerkte "*Journal of researches in the natural history and geology of the countries*" etc.; en ten slotte zijn: "*Voyage of a naturalist round the world*". Op deze merkwaardige mededeelingen volgde weldra de "*Monograph of pedunculated and sessile cirripedia*", die op kosten van de *Royal Society* werden uitgegeven en waarop later nog een dergelijke verhandeling: "*von fossile cirripedia*" van dezelfde hand volgde.

Tot onderwerp zijner verdere onderzoekingen koos hij daarop: het "onderscheid der soorten."

In het zoo beroemd geworden werk: "*On the origin of species by means of natural selection*" (Londen 1859) ontwikkelde hij zijn bekende hypothese, dat alle dieren en planten van dezelfde soort afstammen en dat de verschillende afstammelingen zich steeds volgens hetzelfde stelsel van "natuurlijke teltkeus" ontwikkeld hebben. Deze leer, hoewel niet geheel nieuw, was nog nooit zoo scherp geformuleerd en als gevolg van jaren lange studiën met bewijzen gestaafd geworden, en verwekte dan ook een storm van tegenwerpingen, die niet altijd den persoon van den beroemden ontdekker van zijn theorieën afscheidde en maar al te dikwijls in domme en laffe aanvallen zich uitten.

Daarop volgden zijn werken over de beweging der slinger-

planten; "*The variation of animals and plants under domestications*," "*The descent of man*," "*The expression of the emotions in man and animals*," en "*Insectivorous plants*."

De heftige kritiek, waaraan Darwin's werken blootstonden, toonden zelden die heldere zekerheid, die zijn werken sieren. Veelmeer trokken filosofen, staathuishoudkundigen, theologen en politici dikwijls tegen zijne theorieën te velde, zonder nochtans zijn werken in alle deelen onderzocht en getoetst te hebben. In den eersten tijd bestreden de dierkundigen, die veel met het microscop werkten en zich op ontwikkelingsstudiën toeleghden, meestal op de zijde van Darwin. Thans zal men lang moeten zoeken vóór men onder de dier- of natuurkundigen, een niet-Darwinianer zal aantreffen en dat is ook niet te verwonderen, wanneer men bedenkt, dat Darwin's stelsel geen enkele maal met zich zelf in tegenspraak komt, al laten alle verschijnselen, die hij bespreekt niet zoo dadelijk verklaren.

De verdere ontwikkeling van dit kolossale stelsel, zal dan ook nog voor vele geslachten arbeid genoeg overlaten en het is niet te veel gezegd als wij verklaren te gelooven, dat deze reus der wetenschap voorgoed een eereplaats in de geschiedenis van het menschdom zal hebben ingenomen.